

Ιερομόναχος Γεράσιμος Διονυσιάτης (1875 - 5 Αυγούστου 1955)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Οι κάρες των μακαρίων Διονυσιατών πατέρων στο οστεοφυλάκιο τής μονής

Οι κάρες των μακαρίων Διονυσιατών πατέρων στο οστεοφυλάκιο τής μονής

Ο κατά κόσμον Γεώργιος Μπακαλούδης του Εμμανουήλ γεννήθηκε στη Βάβδο Χαλκιδικής το 1875. Νέος πήγε για εργάτης στο Άγιον Όρος κι έγινε μοναχός στην αυστηρή μονή Διονυσίου το 1902.

Επί πολλά χρόνια στη μονή του σαν μοναχός διακονητής, διάκος και παπάς έγινε σε όλους αξιαγάπητος για την καλοσύνη, την ευγένεια και την αρετή του. Συνήθιζε κάθε ημέρα ν' αφήνει λίγο από το ψωμί του, για τον φύλακα άγγελό του, και κάθε ημέρα το αύξανε, μέχρι που δεν έτρωγε καθόλου. Ο ηγούμενος Ευλόγιος τον επανέφερε στη μέση οδό.

Το 1929 αναχώρησε από τη μονή του.

Από όποια εκκλησία και μονή κι αν πέρασε, σε όλη την Ελλάδα, εκτιμήθηκε και αγαπήθηκε. Ήξερε να θυσιάζεται. Σαν Πνευματικός, όταν αναγκαζόταν να στερήσει από κάποιον τη θεία Κοινωνία, ήταν λυπημένος όλη εκείνη την ημέρα κι έλεγε: «Νιώθω τέτοια λύπη, παιδιά μου, σαν να στερούμαι εγώ τη θεία Κοινωνία». Η ακακία, η υπομονή, η απάθεια τον στόλιζαν. Έβγαινε από το Άγιον Όρος με παλαιά χοντροπάπουτσα με καρφιά από κάτω. Όταν του πρόσφεραν καινούργια, έλεγε: «Αυτά τα φοράνε οι γιατροί. Κι εγώ τέτοια θα φορέσω;». Αυτή ήταν η απάντηση του χαριτωμένου ακτήμονος Διονυσιάτη μοναχού. Τα μοίραζε όλα, ό,τι

είχε και δεν είχε, και ό,τι του έδιναν. Φτωχός ο ίδιος τα έδινε στους φτωχούς, ώστε να μην έχει ούτε το αντίτιμο του εισιτηρίου στο τραμ.

Αυτό που δεν λησμονούσε ποτέ ήταν η προσευχή. Ώρες ξεχνιόταν η βυθιζόταν στην αγάπη του ιερού κομποσχοινιού. Αν καμιά φορά, σαν γεροντάκι, ξεκουραζόταν λίγο το μεσημέρι, σηκωνόταν να διαβάσει την ακολουθία, νομίζοντας πως ήλθε η άλλη ημέρα. Αγρυπνούσε τακτικά. Στα πολλά, γνωστά, περίεργα «γιατί» του κόσμου, απαντούσε:

«Η Βασιλεία των Ουρανών βιάζεται, και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν».

Περνούσε πολλά σαρανταήμερα με λίγο ψωμί και νερό, προσευχόμενος για ψυχική και σωματική υγεία πολλών ασθενών και τους θεράπευε. Λέγουν πως είχε και προορατικό χάρισμα. Έφθασε να τον υπηρετούν άγιοι.

Παρέδωσε το πνεύμα του καθήμενος με το αγαπητό του κομποσχοίνι στο χέρι στις 5.8.1955. Τον δέχθηκε η γη της Αττικής την ημέρα της μεγάλης εορτής του Αγίου Όρους, της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, όπου εορτάζει η εκκλησία στην κορυφή του Άθωνα, οι μονές Κουτλουμουσίου και Παντοκράτορος και πολλά Κελλιά κι έχουν ολονύκτια αγρυπνία όλα τα μοναστήρια.

Μεταμορφωμένος με την πολύχρονη άσκηση, ανεβασμένος στην κορυφή του όρους των αρετών, κατέβαινε στη γη. Συνήθιζε ο απλός Γέροντας να μη φτύνει στη γη κι έλεγε: «Τη γη πρέπει να τη σεβόμαστε. από αυτή πλασθήκαμε και σε αυτή πάλι θα πάμε».

Πηγή-Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Διονυσίου. Περιοδικό Τα Πάτρια 5/1977, σσ. 20-30.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Α΄ - 1900-1955, σελ. 531-532, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.